

ΠΟΛΥ ΜΗΛΙΩΡΗ

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΡΙΕΡΑΣ,
ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ
ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ,
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΟΥ
ΠΑΝΘΕΟΝ ΘΥΜΑΤΑΙ
ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΤΑ
ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΚΑΝΑΝ ΤΗΝ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥΣ.
ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΗ ΜΩΡΑΪΤΟΥ

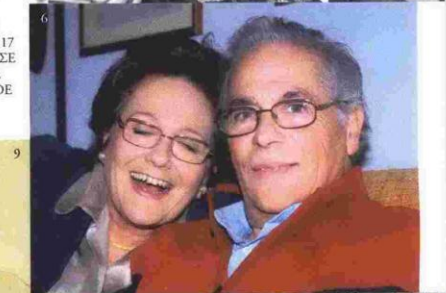
Ο Σακελλάριος και ο Τσιφόρος, ο οποίος εκτός από συνεργάτης του πατέρα της ήταν και στενός φίλος του, τη χόρευαν παιδούλα στα γόνατά τους. Αλλά στα μάτια της μικρής Πόλυς εκείνος που φάνταζε πιο σπουδαίος ήταν ο πατέρας της, επειδή της έφερνε τις πιο σπάνιες φωτογραφίες ηθοποιών του σινεμά και όχι εκείνες που πωλούνταν στα περίπτερα της δεκαετίας του 1950. Εκείνο που δεν μπορούσε ακόμα να αντιληφθεί η πρωτότοκη κόρη του Νίκου Θεοφανίδη ήταν πως ο πατέρας της ήταν ο δημιουργός ενός πραγματικού εκδοτικού φαινομένου, του περιοδικού *Ρομάντο*.

«Ήταν καταπληκτικός στη δουλειά του ο Θεοφανίδης και με καταπληκτικό αισθητήριο. Και με το προσωπικό του αισθητήριο έφτιαξε ένα περιοδικό σαν κι αυτόν και χάλασε κόσμο», μου λέει η Πόλυ Μηλιώρη στο καθιστικό του μοντέρνου σπιτιού της στην Κηφισιά όπου ζουν από τη δεκαετία του 1970 με τον κυριολεκτικά διά βίου σύντροφό της Άγγελο Μηλιώρη.

Λίγες μέρες νωρίτερα η γυναίκα που μέσα από το περιοδικό *Πάνθεον* το όνομά της ταυτίστηκε όχι μόνο με τη γέννηση του γυναικείου περιοδικού Τύπου στην Ελλάδα αλλά και με το ίδιο το φεμινιστικό κίνημα δεν είχε διαστάσει να αυτοσαρκαστεί χαρακτηρίζοντας εαυτόν απολίθωμα. Στην πραγ-

1. ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΤΗΣΙΩΝ.
 2. ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ Α' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ.
 3. ΣΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ ΣΟΝΙΑ ΒΕΡΗ-ΚΑΛΟΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΝΝΑ ΣΤΑΪΚΟΥ-ΖΟΥΝΗ.
 4. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΝΑΣΤΟΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗ ΝΙΚΟ ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΧΕΛΑΟ ΑΝΤΩΝΑΡΟ. 5. ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1970 ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΘΕΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΑ ΧΟΥΖΟΥΡΗ ΚΑΙ ΠΑΝΝΗ ΚΟΥΤΖΟΥΡΑΗ. 6. Η ΠΟΛΥ ΚΑΙ Ο ΑΠΕΛΟΣ ΜΗΛΙΩΡΗΣ ΣΗΜΕΡΑ. 7. ΟΙ ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΥ, ΣΟΦΙΑ ΜΑΛΕΖΟΥ, ΝΑΤΑΣΣΑ ΤΖΙΩΤΗ-ΜΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΗΛΙΩΡΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΣΤΟ ΠΑΝΘΕΩΝ (ΕΚΔ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ) ΤΟ 1993. 8. ΠΑΛΙΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΠΑΝΘΕΩΝ. 9. ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΙΣ ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗΝ ΑΥΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΤΩΝ (2011, ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ), ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ 17 ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ. 10. ΝΕΑΡΗ ΡΕΠΟΡΤΕΡ ΣΕ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΑΡΝΤΙ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ GRANDE BRETAGNE. 11. ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΟ ΚΑΙ ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ ΜΗΛΙΩΡΗ ΤΟ 1971.

1. Η ΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣ ΜΗΛΙΩΡΗ ΤΟ 1989 ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΔΙΟΥΝ Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΑΙΚΗ ΓΩΤΟΠΟΥΛΟΥ-ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΡΕΝΑ ΛΑΜΨΑ. 2. ΣΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1980. 3. ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΜΗΛΙΩΡΗ ΣΤΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΗΑΙΟ.

πάρα πολύ νέοι. Ανακαλύπταμε τα πάντα», λέει σήμερα. Από απόσταση, τώρα πια, μπορεί πλέον να παραδεχτεί ότι στο Πάνθεον ήταν ο σωστός άνθρωπος στη σωστή θέση. Η Πόλυ νιώθει πως ξέρει για ποια ζητήματα πρέπει να μιλήσει στο νέο έντυπο για τις γυναίκες της γενιάς της και διαισθάνεται οσοστά. Τα θέματα πίνουν τον παλμό μιας κοινωνίας που αλλάζει σημαντικά και αφορούν τη σύγχρονη Ελληνίδα που αναζητάει τη χειραφέτηση και την ισοτιμία. Οι δύο αδελφές συνεργάζονται υποδειγματικά και αλληλοσυμπληρώνονται αρμονικά οδηγώντας το περιοδικό σε μεγάλες επιτυχίες, μαζί βεβαίως με αξιότατους συνεργάτες που καθένας διέγραψε τη δική του λαμπρή πορεία, όπως οι Μαρία Πολενάκη, Νίκος Μπακουνάκης, Γιάννης Κουτζουράδης, Φωτεινή Πιπιλή, Σοφία Μαιτζέζου, Έλενα Χουζούρη, Άννα Δαμιανίδη, Αλίκη Ξένου-Βενάρδου, Κατερίνα Σχοινά, Παναγιώτης Βενάρδος, Μαρία Αντωνιάδου και πολλοί ακόμα. Δεν είναι μόνο το *Τράγικο στη Μαργαρίτα* της Πόλως, το χρονογράφημα-επιστολή στην κόρη της, που της χαρίζει μεγάλη δημοσιότητα (το 1981 μια επιλογή από αυτά τα χρονογραφήματα θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Ψύλη) αλλά και συγκλονιστικά ρεπορτάζ που υπό το πρίσμα της «ούτε του πατρός μου ούτε του ανδρός μου» φιλοσοφίας αγγίζουν την καρδιά και τα προβλήματα των γυναικών.

Θέματα και έρευνες για την ανισότητα στους εργασιακούς χώρους και τη συμμετοχή στα κοινά, την κακοποίηση μέσα στην οικογένεια, το δικαίωμα στη σεξουαλική ελευθερία και απόλαυση, την αντιούλληψη και την εφηβική σεξουαλικότητα κάνουν θραύση αλλά και προκαλούν αντιδράσεις. «Όταν, π.χ., κάποια στιγμή, στις αρχές της δεκαετίας του '80, στέλνουμε στα ραδιόφωνα διαφήμιση ενός τεύχους μας με την αναγγελία του θέματος *Ο βιασμός μέσα στο γάμο*, η απάντηση από τη ραδιοφωνία είναι: "Ο βιασμός μέσα στο γάμο δεν περνάει". Λογικισιά μόνο και μόνο στην αναφορά του θέματος (...). Έτσι είμαστε όλο και πιο προκλητικές για μια μερίδα του αναγνωστικού κοινού μας που ακόμα διαστάζει, ενώ ένα άλλο μέρος μας συχαίρει. Αυτό που λέγεται όμως εύκολα με λέξεις, δεν λέγεται εξίσου εύκολα με εικόνας. Όταν η Αίμη Μπακούρου έγραψε σειρά άρθρων για τη γέννηση του γιου της Έκτορα, που ήρθε στον κόσμο με τη μέθοδο Λεμπουαγιέ σε κλινική του Παρισιού, κανείς δεν σοκαρίστηκε (και η Αίμη δεν μάσαγε τις λέξεις). Αλλά όταν δημοσιεύσαμε φωτογραφίες που τράβηξε η Αθηνά Λεκάκου από τη γέννα μιας φίλης της, οι διαμαρτυρίες ήταν πάρα πολλές», σημειώνει η επί 17 χρόνια διευθύντρια του *Π* στο βιβλίο της *Από το Ρομάντσο στο Πάνθεον* για μια κοινωνία

που δεν μπορούσε να καταλάβει ότι αυτό που πρόεβουε ο φεμινισμός ήταν πως οι γυναίκες έχουν ίσα δικαιώματα με τους άνδρες αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι, ούτε θέλουν, να γίνουν όμοιές τους.

Αντίθετα με την κοινωνία, η πολυάσχολη και δημιουργική Πόλυ ζει στο σπίτι της την απόλυτη εφαρμογή του φεμινισμού και έχει την αμέριστη υποστήριξη του συζύγου της, που φροντίζει τα μαρά του όταν χρειάζεται και ποτέ μέχρι σήμερα δεν τη ρώτησε πώς και δεν έμαθε να μαγειρεύει. «Η πεθερά μου ήταν φεμινίστρια και έτσι είχε μεγαλώσει και το γιο της», μου λέει. Η μητέρα της, από την άλλη, έμεινε με την απορία, την ίδια με τις απυύδομηνες οικιακές βοηθούς μπρος στην άρνηση της οικοδέσποινας για τα οικοκυρικά.

Η ΣΤΡΟΦΗ

Το 1984 ο Νίκος Θεοφανίδης υποχρεώνεται για λόγους υγείας να αποσυρθεί και η επιχείρηση αρχίζει σιγά σιγά να αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα που οι κόρες του δεν μπορούν να διαχειριστούν, ώσπου το 1987, χρονιά που ο εκδότης θα αφήσει την τελευταία του πνοή, οι τίτλοι μεταβιβάζονται στο ΔΟΛ. «Το διαζύγιο αυτό ήταν φοβερά δύσκολο για μένα», λέει σήμερα η Πόλυ, που συνέχισε να συνεργάζεται για λίγο με το Πάνθεον ως συντάκτρια πια υπό άλλη διεύθυνση.

Όμως είχε ήδη ξεκινήσει να γράφει τις δικές της ιστορίες. Το 1988 κιόλας κυκλοφορεί το βιβλίο της *Εκ των υστέρων* (εκδ. Οδυσσέας) και ένα χρόνο αργότερα *Οι Αντρούλες*, που το 2000 επανακυκλοφόρησε από τον Πατάκη, και τα νεανικά μυθιστορήματα *Σηκώστε τις βαλίτσες, ξεκινάμε!* (εκδ. Οδυσσέας, 1990) και *Ένα εισιτήριο, παρακαλώ* (εκδ. Πατάκη, 1996) βραβεύονται. «Τελικά φάνηκε ότι το θέμα δεν ήταν η δημοσιογραφία αλλά το γράψιμο. Μου άρεσε να γράφω από παιδί. Ήμουν φριχτή μαθήτρια αλλά έγραφα συνέχεια. Το χρονογράφημα με βοήθησε πολύ να περάσω στο μυθιστόρημα, το οποίο είναι πολύ επώδυνο και απαιτεί σύστημα. Κάθε μέρα ξυπνούσα το πρωί, ντυνόμουν και βαφόμουν σαν να πήγαινα στη δουλειά και καθόμουν στο γραφείο μου στο σπίτι να γράφω. Μου πήρε πολλά χρόνια για να αρχίσω να συστήνομαι ως συγγραφέας. Το θέμα με το μυθιστόρημα είναι να θυμούνται οι αναγνώστες τον ήρωά σου και όχι εσένα. Αυτό είναι για μένα το μεγάλο στοίχημα και όχι πόσες φορές θα βγω στην τηλεόραση. Κάθε βιβλίο είναι κάτι κάποιο τρόπο αυτοβιογραφικό, ειδικά η τριλογία *Στο θέατρο των ανιόντων*. Τη ζωή μου την έχω μοιράσει όλη στα βιβλία μου κι εγώ η ίδια είμαι μοιρασμένη σε διάφορες ηρωίδες –ένα χαρακτηριστικό μου εδώ, άλλο εκεί, και τώρα δουλεύω το επόμενο». **mc**

ματικότητα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, αφού στα 68 της παραμένει δραστήρια και ενεργή γράφοντας το ένα μυθιστόρημα μετά το άλλο, ενώ όταν δεν ασχολείται με σεμινάρια και λέσχες δημιουργικής γραφής και δημιουργικής ανάγνωσης –κυκλοφορούν τα χειριρίδιά της *Δημιουργική γραφή για μελλοντικούς ορόμτεχνους* (2006) και *Δημιουργική ανάγνωση* (e-book, 2013) από τις εκδόσεις Ψυχογιός)– προσέχει τα χρονάρια δίδυμα αγοράκια της κόρης της Μαργαρίτας.

«Με παγίδεψε ο πατέρας μου σε αυτήν τη δουλειά. Βλέπεις, στα 16 μου αποφάσισα ότι δεν ήθελα να ασχοληθώ με τα περιοδικά. Ήθελα να σπουδάσω φιλολογία και να γίνω καθηγήτρια, να είμαι διανοούμενη. Οι γονείς μου ήταν της νοοτροπίας πως τα παιδιά πρέπει μαθαίνουν τι θα πει δουλειά από μικρά κι έτσι τα δύο τελευταία καλοκαίρια πριν τελειώσω το Λυνάσιο, το 1961 και 1962, εργαζόμουν στο εβδομαδιαίο περιοδικό ποικιλής ύλης *Πάνθεον*, που επίσης εξέδιδε ο πατέρας μου. Έκανα διάφορες δουλειές αλλά μου άρεσε περισσότερο το φωτογραφικό αρχείο. Το καλοκαίρι του 1963 δεν πήγα για δουλειά επειδή έκανα φροντιστήριο για να δώσω εξετάσεις για το πανεπιστήμιο. Αλλά ο Θεοφανίδης με δέλεασε με την εξής πρόταση: “Λες ότι θέλεις να γίνεις καθηγήτρια και να επηρεάζεις τους νέους. Στο μεταξύ εγώ χρειάζομαι συντάκτη στο *Πάνθεον* για μια στήλη για νέους. Θα την ανα-

λωσω: “Εσύ δεν ήσουν πέρυσι στην τρίτη σειρά της χορωδίας του Κολεγίου;” Εκείνη ήταν. Ο φοιτητής της Μηχανολογίας του Πολυτεχνείου Άγγελος Μπλιώρης είχε ήδη σταμπάρει την έφηβη Πόλυ. Ο έρωτας ήρθε σφοδρός και σε λίγες μέρες τα είχαν κιόλας φτιάξει. Μόλις το ειδύλλιο θα μαθευτεί στην οικία Θεοφανίδη θα ξεσπάσει μεγάλη φασαρία αλλά η Πόλυ θα καταφέρει να ξεγελάσει τους γονείς της για ένα διάστημα. Όταν ο κυρ-Νίκος και η κυρία Λούλα αντιλαμβάνονται πως τίποτα δεν έχει τελειώσει τη διώχνουν από το σπίτι. Το ζευγάρι δεν το βάζει κάτω και την άνοιξη του 1967 δρομολογεί το γάμο του, που τελείται στο Λουμπαρδιάρη χωρίς τους γονείς της νέας.

«Ο γάμος μου με τον Άγγελο Μπλιώρη στις 20 Απριλίου 1967 έγινε αιτία να κηρύξει ο πατέρας στρατιωτικό νόμο μία μέρα πριν από το γενικό: όποιος εργαζόμενος έρθει στο γάμο θα είναι εχθρός του. Η άμεση συνέπεια: εγώ, η αμαρτωλή, απομακρύνομαι από το Π για ένα χρόνο, βγάζουν το όνομά μου από το περιοδικό (είχα τον τίτλο “επί της ύλης”) αλλά κρατούν τις ειδικές στήλες που επιμελούμαι αφού είναι ψευδώνυμες. Έτσι η πετσοκομμένη βέβαια αμοιβή μου με στερεώνει οικονομικά. Ο γραφίστας του *Ρομάντισου*, ο νεαρός Κωστίδακας, κάνει τη δουλειά του. Και άδικα. Γιατί ο κυκλοθυμικός εργοδότης του νομίζει ότι ήρθε στο γάμο ενώ δεν

Η ΠΕΘΕΡΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΕΙΧΕ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΟ ΤΗΣ

λάβει παράλληλα με τις σπουδές σου;” Έτσι έγινα μόνιμη συντάκτρια της στήλης *Εμείς οι νέοι* την οποία υπέγραφα με το ψευδώνυμο Αντιγόνη». Η στήλη βρίσκει μεγάλη ανταπόκριση και η «Αντιγόνη» τα πρώινα παρακολουθεί τα μαθήματά της στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών αλλά δεν αρκείται πια στη στήλη της. Καταγορευμένη από το επάγγελμα της δημοσιογράφου αναλαμβάνει και άλλες (π.χ. ομορφιάς με το ψευδώνυμο Βανέσσα) αλλά και μεταφράσεις, επιμελίες, λεζάντες και ό,τι άλλο μπορεί να χρειάζονταν το περιοδικό. Ούτε λίγο ούτε πολύ μαθαίνει τη δουλειά σε κάθε στάδιό της κι έτσι όταν το 1970 ο Νίκος Θεοφανίδης ζητάει από τις δύο κόρες του, την Πόλυ και την Ινώ, να αναλάβουν τη μετατροπή του *Πάνθεον* σε γυναικείο περιοδικό εκείνες δεν διστάζουν λειπτό, παρά τη ρήξη των σχέσεων της πρωτότοκης με τους γονείς της εξαιτίας του γάμου της.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

«Με τον άνδρα μου γνωριστήκαμε πάρα πολύ νέοι, ήμουν μόλις 16 ετών κι εκείνος 21, στο σπίτι μιας φίλης όπου παραδόξως η μητέρα μου, η κυρία Λούλα, αν και ήξερε πως η φίλη είχε μεγαλύτερο αδελφό –οι γονείς μου δεν μας επέτρεπαν συναναστροφές με αγόρια, μην ξεχνάς πως τότε ακόμα και τα σχολεία χωρίζονταν σε θηλέων και αρρένων–, μας άφησε να πάμε. Ο αδελφός ήταν εκεί με ένα φίλο του που μετά τις συστάσεις με ρώτησε, αναφερόμενος σε κάποια σχολική εκδή-

ήρθε –αυτοί που ήρθαν, αντίθετως, δεν έπαθαν τίποτα», γράφει στο βιβλίο της *Από το Ρομάντισο στο Πάνθεον, ένα χρονικό του ελληνικού περιοδικού Τύπου* (εκδ. Οδυσσέας, 1993).

Για την επόμενη δεκαετία οι σχέσεις του ανυποχώρητου κυρ-Νίκου και της εξίσου πεισιμωμένης κόρης του περιορίζονται στα αυστηρώς επαγγελματικά διαψευδώντας τις προσδοκίες των συνεργατών του *Ρομάντισου*, που ήταν πεισιμωμένοι πως η γέννηση της πρώτης εγγονής του, της Μαργαρίτας, το 1968, θα έκαμπε τις αντιστάσεις του, όπως στις ταινίες ή στα μυθιστορήματα που δημοσίευε σε συνέχειες το *Ρομάντισο*. Αλλά για την Πόλυ ο γάμος της ήταν μια πράξη ελευθερίας και όχι αντίδρασης και ο πατέρας της τελικά θα της το αναγνωρίσει.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

Το 1969 βρίσκει την Πόλυ νεαρότερη μητέρα και σύζυγο να παίρνει επιτέλους ιτυχίο Ιστορίας από τη Φιλοσοφική, ενώ συνεχίζει να στέλνει δουλειά στο *Πάνθεον*, και η επόμενη χρονιά έγκυο στο γιο της Νίκο και επικεφαλής του νέου, γυναικείου δεκαπενθήμερου Π μαζί με την επίσης έγκυο αδελφή της Ινώ Κωνσταντοπούλου. «Τότε, το 1970, εγώ ήμουν 25 χρόνων και η αδελφή μου 22. Ας μην κρυβόμαστε, υπό κανονικές συνθήκες δεν σου δίνεται τέτοια θέση, τέτοια ευκαιρία. Γεννήθηκα σε ένα σπίτι όπου μου δόθηκε η ευκαιρία. Δεν λέω ότι δεν ήμουν καλή. Ήμουν καλή. Το αποτέλεσμα έδειξε ότι ήμουν καλή. Αλλά και εγώ και τα άλλα παιδιά ήμαστε